

Ondřej Sekora

Knížka Ferdy Mravence

Najednou se na Ferdu snesli čtyři škvoři-ušáci, čtyři strážníci z palouku.

Jak dopadli na zem, složili dlouhá, průhledná křídla do malé torbičky na zádech a z pouzdra vytáhli každý pořádný obušek. Hned také Ferdu pro jistotu každý obuškem přetáhl a pak zahřměli:

„Tak, co se to tu děje?“ „Ach, páni strážníci, byla jsem přepadena!“ začala bědovat Beruška. „Ten zlosyn se na mne najednou vrhl.“ Slyšíte, co to ta Beruška povídá?

„Skočil na mne zezadu, a jak mne tloukl, tak mne tloukl. . .“ Propánečka, vždyť ji Ferda plácl jenom jednou! „A byl by mě snad utloukl, kdyby mi tady hodní páni komáři nepřiletěli na pomoc!“ Ale vždyť to vůbec nebyla pravda!

Komáři však byli rádi, že je někdo před strážníky pochválil, nafoukli se a dělali, jako by zachránili sto berušek před smrtí.

„A ty jsi mi pěkný kujón,“ spustili na Ferdu ušáci. „Ty tu provádíš pěkné věci, však ti lotrovina kouká z očí!“ Mravenec hleděl jako nevinné jehňátko, ale nedovedl ze sebe vyrazit ani slůvka, aby se bránil.

„Však my s tebou zatočíme! Ty bys nám tu nadělal pěkné věci!“ Jeden ušák vytáhl z torbičky pouta a nasadil je Ferdovi na ruce. „Hned ho zavřít!“ „Ano, zavřete ho, páni strážníci,“ zajásala Beruška, „já vám povím, co ještě udělal.“ Podívejme se, jak se dala Beruška do žalování!

„Vždyť vy ho přece, páni strážníci, právě hledáte! To je on, který si tenkrát, zapřáhl hlemýždě do kočárku!“ Zatrolená Beruška, musela to prozradit?

„Tak ty tak?“ zahoukli na Ferdu sborem ušáci. „No, ty si to vypiješ! A teď honem za hlemýžděm! Ten bude rád, že jsme tě chytily!“ Ušáci si rozepjali taštičky, vytáhli z nich dlouhá křídla, vzali Ferdu pěkně pod ramena a frrrr! už byli u hlemýždě. Byl právě na cestě k zahradníkovi.

Slyšel, že tam mají dobrý salát, proto tak honem spěchal a olizoval se, až bylo hanba se podívat.

„Pane Hlemýždi, pane Hlemýždi, už ho máme! Už jsme ho našli! Honem odemkněte, my ho u vás zavřeme!“ To byla zpráva pro hlemýždě! Zastavil hned všemi brzdami: „Ukažte mi ho!“ zvolal.

„Koukejme se, darebáka!“ prohlížel radostně zajatého Ferdu.

„Jen ho zavřete!“ a hned s největším potěšením otevřel dveře svého pevného domku. A když tam ušáci Ferdu zamkli, začal mravenec kopat, tlouci, lomcovat dveřmi, ach, teď by byl rád utekl ven, ale nemohl.

Škrabal, tloukl, vrtal do stěn svého vězení, leč marně. Zato starý hlemýžď se jen radoval, protože ho to příjemně šimralo na zádech.

Druhý den předvedli Ferdu před soud. Táhl ho v okovech k vyschlé škebli. Před vchodem už čekala spousta broučků. Tísnilo se, strkali se, vystupovali na špičky a volali: „To je on, to je on!“ Ve škebli už seděli soudcové, tři nosatí brouci, a v koutě se krčili udivení komáři, kteří byli předvoláni jako svědci. U veřejného žalobce trůnila pyšně Beruška. Měl tam vlastně být také hlemýžď, ale neuměl tak dobře žalovat jako Beruška a ostatně by se do škeble ani nevešel.

Jakmile předvedli Ferdu, předseda, ten nejvyšší nosatý brouk, zazvonil, a když všechno ztichlo jako pěna, vstal a začal:

„Právě se počíná soud nad velikým zločincem, buřičem a ničemníkem, Ferdou Mravencem. Čím se provinil, to nám řekne velevážená slečna Beruška." A velevážená slečna Beruška, napudrovaná, namalovaná, nastrojená, začala vykládat o tom, jak si Ferda zapřáhl hlemýždě, jak se dal od něho vozit na posměch ostatním broučkům, jak jí dal koníka s kočárkem a že ten koník jí potom hned utekl, jakmile jej chtěla zpráskat bičem. . .

„Smíme se optat, proč tenkrát velevážená žalobkyně chtěla koníka zpráskat bičem?" osmělil se uctivě předseda.

„On moc žral!" řekla klidně velevážená žalobkyně a hned si stěžovala, že teď ovšem s kočárkem nemůže jezdit a že jim teď Ferdovou vinou ten kočár překáží na dvoře. Pak líčila hrůzostrašně, jak ji Ferda přepadl na břehu jezera a jak ji zachránili komáři, kteří to nyní mohou před slavným soudem všechno dosvědčit.

„Tak co, přiznáváte se?" zahřměl předseda na Ferdu. Ferda chtěl všechno vysvětlit, ale co platno, komáři byli šťastní, že se o nich mluví jako o zachráncích, a všechno, co Beruška vykládala, dosvědčili.

Přinesli tedy odkvetlou pampelišku s čepcem bílého chmýří.

„Foukněte!" zavelel předseda Ferdovi. Ferda foukl ze všech sil a skoro polovina chmýří odletěla. Pak foukli po řadě nosatí brouci. Také něco odfoukli. Potom Beruška, ale ta foukla tak opatrně, že se chmýří ani nepohnulo.

A teď jen spočítali, kolik nožiček s chmýřím tam zůstalo. Rovných pětadvacet.

„Poslechněte rozsudek!" prohlásil velebně předseda a znovu povstal. Všichni ztichli, ani nedutali, a předseda pokračoval vážným hlasem: „Ferda Mravenec se odsuzuje k pětadvaceti ranám na zadeček. Všech pětadvacet mu vyplatí kat roháč a přítomné hosty zveme, aby se na to přišli zítra podívat." Posluchačstvo zahlučelo spokojeným vzrušením a ozvaly se dokonce výkřiky slávy. Všichni se už na tu podívanou náramně těšili.

Ferdu ovšem zase odvedli a zavřeli u hlemýždě.

Jak se to panu Zlatohlávkovi v rádiu nepovedlo

Tribuna, postavená z nového, dosud vonícího dřeva, byla už úplně obsazena a ještě venku stáli ve frontě: Panečku, tam bylo nějaké krásy! Zlaté mušky, broučci s červenými, modrými, fialovými fráčky, mandelinky se strakatými puntíčky, paní včela popudrovaná celá žlutým pylem, a ovšem také Beruška. Měla zvláštní lóži.

Nahoře byla uzavřená kabina pro zlatohlávka, chvalně známého rozhlasového hlasatele. Ten to dával do rádia. Cucal právě větrové cukrátko, aby měl dobrý hlas.

Dole se tlačili obyčejní brouci, umazaní, uprášení, červi a žížaly a na prostranství uprostřed byla veliká lavice, skoro stůl, pokrytý velikou plachtou až k zemi.

To bylo popraviště. U něho stáli kovářící, řemeslníci, kteří je postavili.

- Cože, kovářící? - Jak to? Jen se dobře podívejte, vždyť jsou to ti kovářící, kteří vždycky pomáhali Ferdovi při práci !

I vy proraďníci! Tak vás měl rád a vy jste mu teď postavili popraviště?

V obecnstvu to najednou zašumělo, ohlíželi se, zase vystupovali na špičky a volali: „Už ho vedou!“

Ferda šel bledý jako stěna a za ním roháč s důkladnou rákoskou. .

Před lavicí se Ferda zarazil, když tam uviděl stát své známé kovářiky. Podíval se jim s údivem do očí, ale kovářici nic, jako by Ferdu neznali, jen tak pomrkávali, jako by jim něco spadlo do oka.

„Tak, hybaj na lavici!“ pobídl roháč Ferdu.

Ferda musel lehnout na lavici a kovářici ho k ní přivazovali, aby sebou při těch pětadvaceti tak neházel. Zase se jim Ferda podíval přímo do očí, ale kovářici zase, jako by jej neznali, jen oba mrkali, jako by jim něco padlo do oka.

„Vše připraveno?“ optal se konečně roháč. „Vše připraveno,“ odpověděli kovářici a stoupli si opodál do pozoru. Jen jeden z nich se ještě sklonil k lavici a cosi tam zašeptal. Nikdo to však nezpozoroval.

Ale teď poslouchejme, co přitom vykládal do rádia reportér zlatohlávek:

„Haló, haló, právě bere statný roháč pěknou rákosku. Je to pořádný chlapík a nechtěl bych od něho držet ani jednu ránu, natož pětadvacet.“ „Pozor, pozor, roháč se právě připravuje k první ráně a rozkošná Beruška právě vytahuje kapesník, aby se vysmrkala. Pozor, pozor, roháč právě. . .

Óóóóóóóó. . .!“ vykřikl hlasatel a umlkl na chvíli.

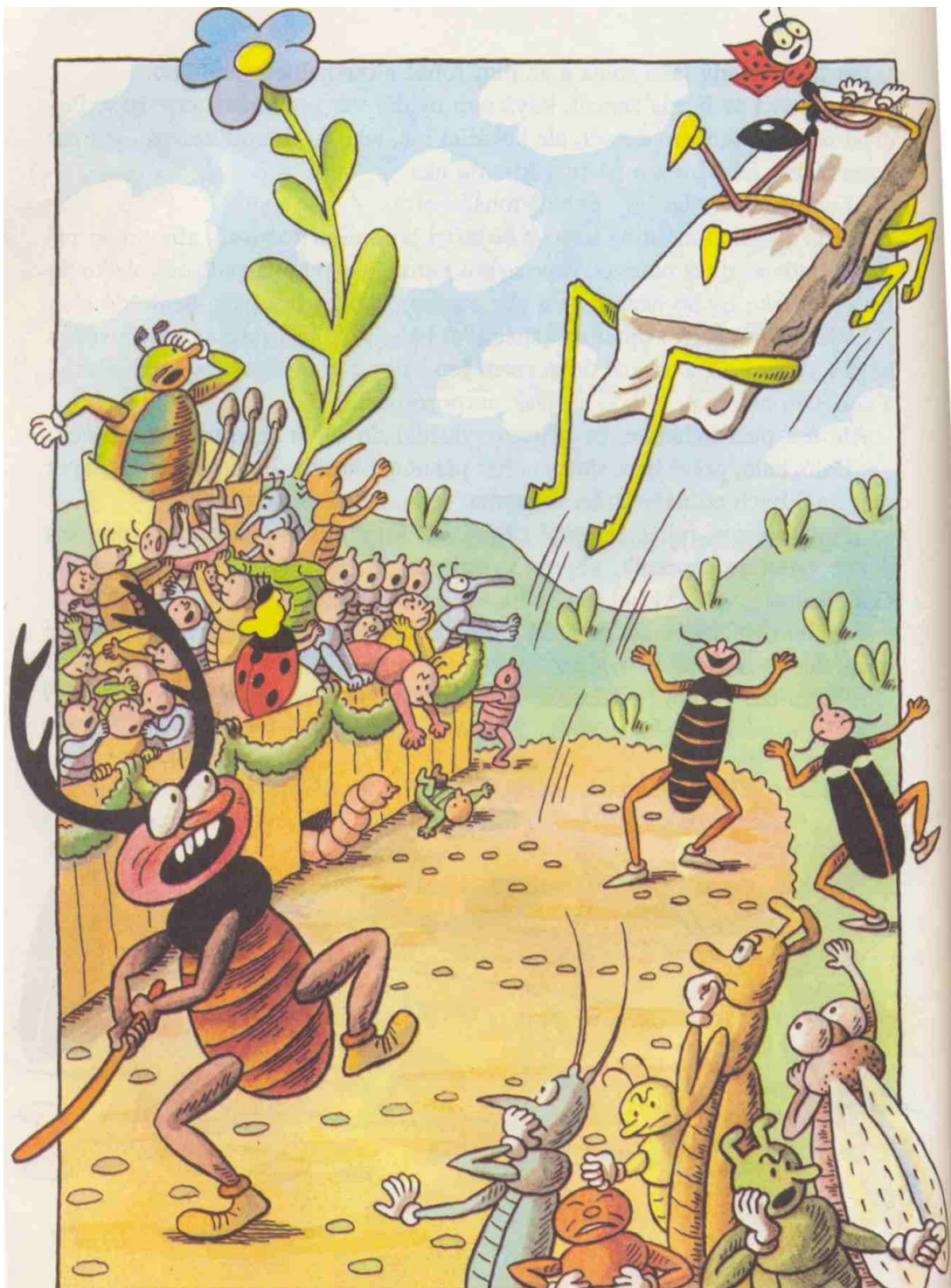
Z rádia bylo slyšet jen praskání, křik, zmatené hučení a teprve za chvíli se ozval znovu zlatohlávkův hlas.

„Promiňte, vážení posluchači, mé odmlčení. Stalo se totiž něco úžasného a ještě dosud se z toho nemohu vzpamatovat.“

„Když se roháč rozehnal k ráně a rákoska už jen taktak, že nedopadla, vzepjala se celá lavice i s odsouzeným Ferdou Mravencem a odletěla pryč. Zespuď jsme zahlédli, že pod lavicí asi byla připravena kobylka, celá zelená, a ta nám teď utekla i s Ferdou.“ „Dole pode mnou je strašlivá panika.“ „Katovi pomocníci, kovářici, se totiž ve zmatku zamotali tak roháčovi pod nohy, že ten, místo aby švihl rákoskou po Ferdovi, švihl po Berušce a důkladně ji přetáhl.“ „Vedle seděl jeden prskavec a ten se tak polekal, že buum! - slyšeli jste tu ránu? - vystřelil Berušce přímo do obličeje.“

„Berišku ted' vzali potápníci pod ramena a letí s ní do rybníka, aby jí honem tu škaredou voňavku omyli. Beriška křičí, že se nechce koupat, a prskavec nařiká, že prý to udělal nerad, že nechtěl."
„Špinaví a umazaní brouci dole křičí, že chtějí zpátky vstupné, ačkoliv žádné neplatili, a žízala volá, že prý od někoho dostala blechy. Právě se začalo prát několik chrobáků a už porazili. . ." Víc už nebylo slyšet z rádia nic. Asi někdo přetrhl zlatohlávkovi drát.

Jak to vlastně bylo

Ferda vůbec nevěděl, co se s ním děje. Cítil jen, že s ním lavice vyskočila do výšky. Frrrr, chvíli letěla, zase vyskočila, až se potom konečně zastavila a provazy se uvolnily. To mu kobyłka překousala pouta.

Nu, dovedete si představit, že Mravenec byl jako ve vyjevení, když uviděl, že jeho ochočený koníček, který utekl Berušce, stál opět před ním. Zaslzel dojetím a padl mu okolo krku jako tehdy, když jej našel ráno před svými dveřmi. Ani neslyšel, že v tu chvíli nad ním něco zabzučelo a že se vedle něho snesli oba kovářici.

Otočil se na ně, teprve když se ho otázali: „Tak co, jak se vám to líbilo?“ Mravenec nechápal. Toť se ví, bodejť by chápal, když to kovářici všechno provedli tak, aby se o tom nikdo nedověděl. Teprve teď mu to vysvětlili. Kovářici se totiž sami nabídli, že lavici k vypráskání Ferdy jako zruční řemeslníci připraví. Byli přijati, a když to nikdo neviděl, přivedli Ferdova koníka, postavili ho pod lavici a v tu chvíli, kdy se roháč rozpráhoval k ráně, zašeptali: „Teď,“ a kobyłka i s Ferdou vyskočila a utekla. A to je vše.

Ale pro Ferdu, radili nyní, by bylo nejlepší, kdyby hned z této krajiny utekl. Roháč utržil velikou ostudu, jistě se bude chtít pomstít.

Hlemýžď také soptí hněvem. Nabral prý do svého domku zástup ozbrojených pobudů, ani nikdo neví, jací jsou to brouci, a dal se do pronásledování Ferdy. Konečně nosatí brouci už také na něj vydali zatykač, bude se prý oznamovat v rozhlase, proto bude nejlíp se ztratit. .

Ferdovi se to moc nelíbilo, ale nakonec musel uznat, že kovářici mají pravdu.

„Tedy dobře, uděláme si aspoň slavný odchod. Uděláme si velikou noční slavnost,“ rozhodl se nakonec.

„Ano, uděláme!“ nadchli se kovářici. „Ale nechte to na nás, my to všechno obstaráme.“ A rozlétlí se hned pryč.

Ferda Mravenec je asi první bytostí, kde autor ukázky pocítil vzrušení z výprasku. Stát se hlasatelem Zlatohlávkem nepřicházelo v úvahu, volba padla na Ferdu.

Beruška nebyla, tak jsem jedné spolužačce namísto znásilnění nalepil do hlavy žvýkačku, což byl před spolužáky velmi odvážný čin. Holce museli kus hlavy vyholit, já pak dostal za úkol předat doma doporučení k tělesnému trestu. To bylo něco, před celou třídou, hrdina stejný jako Ferda.

Diváci nebyli, i když vlastně se za ně dali považovat kluci další den v šatně na těláku, čekající jak fialové pruhy si donesu.

A donesl? Donesl! Jediné co se mi z pohádky nesplnilo byla ta úplně poslední část. Uvázaný jsem k posteli byl, táta Roháče taky zahrál. Mělo to jednu vadu- se mnou koník pod postelí nikam neodskočil...

O své pocity se podělil M.S.